

*Kan alleen maar geven wa'k te bieden hem,
Kan alleen maar zeggen 't weinige da'k weet.*

uit "Koning Liefde" van Tourist Lemc.

Het waren de Romeinen die pakweg 2000 jaar geleden de pioniers waren voor de aanleg van het wegennet in onze contreien. Vandaag de dag zitten we opgezadeld met een doolhof van banen en wegwijzers met het gevolg dat we door het bos de bomen niet meer zien. Zottegem – Givry hooguit 80 kilometer en toch zijn we meer dan 2 uur onderweg. Leerden we op school niet dat de kortste afstand tussen A en B de rechte is? Dat wisten de Romeinen maar al te best... Givry, gelegen op de Chaussée Brunehaut die Bavay met Keulen verbond, zorgt voor een overtrokken ontvangst. De verrassing van de dag: de kerkingang werd zowat 75 % dichtgemetseld. Door de nauwe, oude houten deur geraakt niet eens een lijk. Kleine huisjes herinneren aan de tijd van een suikerfabriek, mouterij en enkele brouwerijen. Vergane glorie, landbouw regeert en primeert over de hele regio. Smalle straatjes voeren langs de toegangspoort van de 18de eeuwse Ferme de la Cour. Muren opgetrokken met de plaatselijke ontgonnen vuilgrijze steen, overwoekerd door slierten klimop en braamstruiken. Het riviertje La Trouille en een goed onderhouden kapel uit 1741 sturen ons over de N563 de onmetelijke velden in. Zachtjes stijgend bereiken we rechts van ons het Bois d'Avrau. Archeologische vondsten wisten te ontdekken dat de Nerviërs hier slag leverden met de Romeinen. Wie het aandurft achterom te kijken ziet de cementfabriek van Harmignies, de Mont Panisel, het belfort van Bergen en niet te vergeten de talrijke terrils die als heuveltjes van Erica de horizon tooien. De Ferme du Petit-Rigneux een blikvanger in het trieste landschap en een vlasveld als achtergrond voor de familiefoto. Vele stappen later bereiken we het dorp Grand-Reng. Opmerkelijk zijn de kleine ramen van de kerk en de torenspits in 4 verdiepingen. Zowat op de grens met Frankrijk was het eertijds een paradijs voor smokkelaars (het grenskantoor werd in 1967 gesloten). We worden terug de kale vlakten ingestuurd. Het weids golvend landschap kleurt eentonig, alleen een verre rode tractor is het enig lichtpunt in dit desolaat gebied. Links in de diepte, verscholen in de schoot van de Samber schuilt het dorp Merbes-le-Chateau. We nemen rechts richting Erquelinnes waar "Chez Jojo" de lege maagjes bijgevuld worden. Tussen 2 pinten in is het wolkendek opengescheurd en een zachte regenbui zal de rest van de tocht ons wandelmaatje worden. Het Bois du Chêne brengt toch enig soelaas. Zachte herfstkleuren, paddenstoelen, gevaarlijke glijpartijen, ritselende bladeren en opengesprongen kastanjabolsters schuiven onder de voeten door. Breed en diep voor ons ligt de Sambervallei open. Bij Sluis 1 trippelen we over de sasdeur terwijl dreigende wolken boven de St - Medarduskerk verschijnen en weinig goeds voorspellen. Enkele leuke doolhofsteegjes voeren naar het centrum dat gedomineerd wordt door het feodaal kasteel. De vierkante donjon en de 4 stoere hoektorens uit de 13de en 14de eeuw zien er zeker nog zeer solide uit. Het plein ervoor met leuke kiosk oogt stemmig en karaktervol. We verlaten het gebied van de Samber voor een ruime tijd. Nog meer uitgestrekte akkers, onverharde paden, het gehucht Hantes-Wihézies en regen. Weidsheid en totale rust leiden terug stroomwaarts. De Samber blijft toch ons einddoel... Taverne l'Ecluse in Labuissière ontvangt ons met open armen. De witte kassa doet gouden zaken en de glinsterende ogen van de waardin spreken boekdelen. Terwijl de hemelsluizen verder openbreken wordt de kurk van het laatste "buikje" Orval verwijderd; het is slechts één maand oud... och arme.